

קשה לרקוד על שתי חתונות — אפילו בקולומביה. ברגע שישראל השתלבה בחודש שעבר במשפחתו של הרוז סם, שוב נתקרה יחסה של מאריאן הצרפתי, המת-המוג. לא רק לבו הרחב מדי של החתן הישראלי גרם להצטננות זו. מאריאן היא יצור בלתי רומנטי, מטבעה, היא מחפשת תכלית. ברגע שנכשל ירחיבה על גדות הסואץ, ירד בהרבה ערכו של השיווך הישראלי בעיניה. אמנם כראי של ההחזק גם בעתיד ב"י שיווך זה במקרה, כדי ללחוץ על מצריים שלא תתן סיוע רב מדי למרורים באית'ריה, אולם הערבי, תפס את המקום הראשון. **אהבה במחשך.** בניגוד לישראלים, שהתייחסו לצרפת כמו מאהב בשעת אהבתו הראשונה, ניגשה המאהבת הצרפתית להסדיר את היחסים ביתר הגיון. בקשתה, לפני שבוע: לצמצם את גילויי האהבה הגלויים חסרי התכלית, כגון ביקורים חוזרים רעשניים, הכרוזת והפגנות, כולל משלוח אוניות מבחן. תחת זאת, ביקשה, יהיו נא היחסים אינטימיים ותכליתיים — הינה, יתנהלו נא בחודר חדרים, רחוק מעיני הבריות הולכות-הרכיל. כדי להראות שאין כאן שום פגיעה מי כחנת, הודיעה צרפת השבוע כי תתן לישראל מלחה בסך 45 מיליון דולאר, בעיקר בצורת שיתוף צרפתי בעסקות-פיתוח יש-ראליות. גם הצעה זו לא היתה רומנטית, לא נבעה מרגשי הלב החם: לצרפת, שקי-סרתה הצטמצמה מאד, פשוט חסר מוצא להון, והיא שוממת לקנות לה אחוזה כלכלית בפנינה זו של המרחב. קור-הלב של המאהבת הנערצת עורר רוגז בכמה חוגים ישראליים, אולם בעלי התבונה הבינו שהגברים שבעיני ורצויה החיים של זוג אינם יכולים להיות יחד-דבש אינופני.

מינוטים

שליחות בטונים

„אליסלם עליכום, יא אחחאן!“ אמר הנציג הישראלי. „אהלן וסהלן! אהלן וסהלן!“ השיב לו הנציג הערבי.

שני הערבים התחבקו, כיאה לכני גזע אחד. הוק שיהה ערבית רעננה ומליצית התרחקו מן המקום.

זה לא קרה בספורד ומיוני של העולם הזה מוקדש לתעיד הרחוק של אחחה מרחבית אוטומית. זה קרה השבוע בעיר טוניס, בירת המעצמה הערבית הצעירה ביותר בעולם.

ביג'י אפנדי. ג'ורג' סעד, איש צרפת, ערבי נוצרי ונציג הסתדרות העובדים של ישראל, הוא הנציג הרשמי הראשון של ישראל במוצא ערבי. תפקידו היה לייצג את ישראל בוועידת האיגודים המקצועיים החופשיים, הרופעתו בארץ-האחות הערבית היתה מהפכה קטנה אך רבת-משמעות.

טעו לא היה בחזקת סנונית יהודה, שהיה עליה לבשר לברא את האביב. לכל אורך החזית חלה השבוע תזווה ניכרת. בירושלים כינס דויד בן-גוריון את ח"כי מפא"י הער ומחוצה לה כי סוף-סוף ישתנה היחס אליהם: שורה ארוכה של גזירות, שמררו את חיי הערבים — כולל הגבלות-התנועה המחפירות — יבוטלו או יומתכו.

יתכן כי הדבר המהפכני ביותר במאורע כולו היה נעוץ בהשתתפות האישית של דויד בן-גוריון. היתה זאת הפעם הראשונה שראש ממשלת ישראל לקח חלק פעיל בהפיגנה אישית של אהדה לערבים. מה גרם לכך?

הגלריה נעפילה. שורת הנימוקים היו תה ארוכה, השתרעה מן הנשגב אל הימנע. בין השאר ביקש ביג'י:

- החלשת הגילויים הראשונים של מרי אורחובי בציבור הערבי, כתוצאה מפעולות נרחבות של הפקעה ונירוש. המתבלות עתה בקנה-מידה גדול במסגרת יהודי גליל.
- הצורך ללחום במק"י ובמפ"ם על קולות הערבים בבחירות הבאות.
- השיקול שהגבלות המפירות אינן מועילות במאומה לעיני הביטחון, אלא מפריעות להם, כפי שטען העולם הזה מזה שנים.
- גדול השפעתם של החוגים המתורנים במפא"י, ובראשם ראובן ברקת, ש"השתכנו כי אפשר לסלול בצורה זו את הדרך לשלום מרחב.

פרשת „כרמן פילם“ (2) - חוקרי „העולם הזה“ משיקים רמאי וסרסור

בשבוע שעבר חרשה בישראל עני עניויות-בני עור לפני ע כתוצאה מרא וקרבתו, ה אולם לא ומועזות ככל והעסקות, הכ להן מתפת „העולם הזה“ עבירה, בחזון

כשהשתחרר מהצבא, עבר נוימן להתגורר באחת ה מעברות בסביבת חורה, שם הכיר אדם בשם זאב „זילן“ (פירושטיין, שהיה מבוגר ממנו בכמה שנים. ההבדל בעל הלאה בין הפריע לקשרי הידידות האמינים ש נקשרו כדי גמלה בין השניים. זילן, יוצא רומניה אף הוא, לא היה בעל עבודה קבועה. בחוץ-לארץ, היה פועל שטיין מכריח בין גרמניה לצרפת. הוא התגורר בצריף מס' 72 במעברת אגרונוק, ליד חורה, עסק במקצועות שונים. בין השאר היה אחראי למטבח בקרבת מקום, פועל בנין, פועל שחור וכדומה.

אך פרנסתו האמיתית של זילן פוירשטיין היתה אחרת לגמרי. גם הוא כאלו נוימן העריך יותר מדי את כש רונותיו כדי שיעסוק בעבודת כפיים פשוטה. ואמנם במעברת אגרונוק ובחורה עצמה מוכר זילן עד היום כרוצה זונות, שחי עם יצאנית, שילד אנשים לדבר עברי רה וחי על רחמייה של היצאנית עמה חי.

אלי נוימן ניסה אף הוא להתפרנס בפרנסות קלות, נתפס על-ידי המשטרה לאחר שביצע מעשה רמאות, נפתח נגדו תיק פלילי. לאחר זאת שוב לא רצה נוימן לבייש את משפחתו, שעלתה בינתיים ארצה, החליט לעבר את שמן, הוא שינה אותו מנוימן לגלר, שם מקורי לכל הדיעות.

★ ★ ★

גלר מנסה לנחש

רור שעברו הפלילי של גלר-נוימן לא הפריע לקשרי הידידות העמוקים בינו לבין פוירשטיין. השניים המשיכו להתחבר ולפעול בצחא. פעולתם המשותפת הבאה היתה הספורט.

לפני כשנתיים החל עתון הספורט חדשות הספורט במפעל הנחשון שלו. מפעל זה הוא מעין חיקוי למפעלי ההימורים בחוץ-לארץ. מדי שבוע, ביום א, היה העתון מפרסם את לוח משחקי הכדורגל של השבת הבאה. כל אוהד כדורגל שרצה לנחש את תוצאות המשחקים היה צריך למלא את השאלון ולשלחו למערכת העתון. המעטפות היו נאספות ביום ראשון וכל מעטפה שלא נשאה חותמת של יום חמישי נשלחה חזרה לשולח. האנשים שהצליחו לנחש כיצד יסתיימו 12 משחקי כדורגל היו מתחלקים ביניהם בפרס הגדול של אלף ל"י. אלי גלר וזאב פוירשטיין החירו מיד במפעל אפשרות לניצול את של כשרונותיהם הספורטיים. חודש ימים

לפני צנוע, בכניסה לבית מספר 18 ברחוב יפו בתל-אביב, מודיע לכל הנכנסים לפתחו: „אמולק,“ נציגות של ישראל כרמן פילם, מפיצי סרטים אלי גלר. בתוך שני חודרי משרד מרחחים, בקומה השניה של אותו בנין, יושבים יום יום, החל משעה 8 בבוקר ועד לשעות הצהריים, שלושה אנשים. בחזר אחד יושבת מזכירה נאת-מראה ותיכנית. ליד שולחן הסמוך לה יושב צעיר מטרונן, בעל שפם מטופל בקפדנות, פקיד בשם זאב „זילן“ פוירשטיין. בחדר השני, מאחורי שולחן זכוכית מהורר וכורסאות עור מרווחות, משרת על גבי כסא מנהל העסקים של הגוף הנקרא ישראל כרמן פילם, צעיר בשם אלי גלר.

גם זאב פוירשטיין וגם אלי גלר הופיעו בחיי הציבור הישראלי לפני שבועות מספר, כאשר ה" עתונות פירסמה בהרחבה את תוכניותיהם לייצור סרטים בישראל. בשבוע שעבר זכו השניים לפירסום נוסף כאשר העולם הזה (1029) פירסם חקירה מיוחדת, לפיה התברר כי השניים הינם חסרי כל ידיעה ב" ייצור סרטים, טיפוסים מפותקים אשר אפשר ל" האמין עליהם הכל, מלבד יכולתם לייצר סרט ישראלי. פירסומי העולם הזה הכניסו מבוכה בלב השניים. האנשים התמימים אשר נתנו בהם אימון והאמינו ברצינות לכחותיהם, החלו להסתייג מהם. צעירים משולהבים שסונחרו מרוב התלהבות להופיע בסרטים, החלו לפקוח את עיניהם. הדבר גרם מעט כאב ראש לגלר ולפוירשטיין. מיד לאחר פירסום הכתבה הם הודיעו על ביטול שיעורי „אמנות הקולנוע“, ש" נערכו שלוש פעמים בשבוע בהדרכתו של גלר עצמו. בתחילת שבוע זה כונסה פגישת החיסול של כרמן פילם. גלר כינס את השחקנים, הודיע להם כי הוא מבטל את הקורס וחוזר בו מכחותיו לייצר סרט.

היה זה סיום הגיוני לפרשה שעולה היתה להפיל בפח עשרות אנשים — משקיעי הון, אנשי עסקים ו צעירים נלהבים אך תמימים.

★ ★ ★

רמאי ורועה זונות

פרשה כזוה התחילה בערך לפני שש שנים, בעת ששם גלר העליה מרומניה הגיע לארץ צעיר יפה למדי ובעל מרץ, כבן 26, בשם אלי נוימן. קשה לדעת

סרסור פוירשטיין

רמאי גלר

קו... שם מונח כסף מתוק עלי אד... חברי מערכת חדשות החלו לבחון את הנו החותמת שעל המעט אולם המעטפה נפתח הענין נמטר לטפוק פשוטים, אלי גלר היל ריקה אל מפעל הנו בדואר חדרה במועד פלא את המעטפה חז היה לשמוע את תוצאתו, את טופס הנחשון, המעטפה היה גלר ב לתיבה אליה מגיעים הדואר עצמו היה דוג בזמן הדורש. מעשה הרמאות היה נמצאו כל הוכחות מ אחרת. אלי גלר הוזמ

בלבד לאחר שהחל המפעל, הצליח זילן פוירשטיין לנחש את תוצאות 12 המשחקים. לדאבונו הצליח עוד אדם אחד לנחש את התוצאות וזאב פוירשטיין חילק עמו את הוכייה של אלף הלירות.

בשבת לאחר שפוירשטיין הצליח בנחשון, שוב הצליחו שניים לנחש את תוצאות משחקי השבת. האחד מהם היה יוסף זיסמן, נהג מונית מרחוב ביאליק בחולון. הנחשון השני שקלע למטרה התקבל ללא שם ובתובת. הועדה הצבורית שהתכנסה כדי להחליט למי מגיע הפרס החי ליטה להעניק לזיסמן סך 500 ל"י.

את טופס הנחשון והמעטפה של הקורא האלמוני, ששכח לציין את שמו, החליטה הועדה להפקיד בידי מרדכי מאיר, מנהל חברת מאיר להשקעות ויושבראש הועדה הציבורית של הנחשון. הנהלת המפעל פירסמה הודעה שאם הווכה האלמוני יזהה את עצמו כנגד סימנים, תוך חודש ימים, הוא יקבל את המצית השניה של הפרס בסך 500 ל"י. כמה ימים אחרי פירסום ההודעה הופיע במערכת

מה היה עברו עד ליום שהגיע ארצה. אולם ביום בו נסחה בעל גלר האגודים הגלויים, לא היה איכפת לאיש מה היה עברו. כשישקיעו עולו עם נוימן ביחד פוזרו על פני כל הארץ. חלקם נשלח למעברות ולישובי עולים; צעירים רבי מרץ כאלו מצאו תעסוקה בשטחים שונים.

זמן קצר לאחר עלותו ארצה גויס אלי לצה"ל. בין שאר התפקידים הרבים שמילא בצבא, הוא שימש כנהג ביחידת חיל אחי, שתפקידו היה בין השאר להביא סרטי קולנוע למחנהו. כאן למד נוימן להכיר בפעם ה ראשונה את האפשרויות הרבות הטמונות בענף זה, אותם ידע לנצל, כפי שיסתבר מהמשק הסיפור.

משום מה, היתה המשימה לדאוג להספקת סרטי קולי נוע למחנה הצבא, למעלה מכוחותיו של נוימן הצעיר. באחד הימים פיטרוהו מתפקידו זה. הטילו עליו לעבוד במטבח, לשמש כמגיש בחדר אוכל סמלים וקצינים. כאדם המעריך את עצמו, לא היה תפקיד זה לטעמו זה נוימן. הוא ניסה לערומ, היה נפקד תקופת זמן, עד שנעצר על ידי המשטרה הצבאית.